

Engesztelő ajándék

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIV. évfolyam, 32. szám, 2020. augusztus 7.

"A járványtól tikkadtan, a magány és a kétségbeesés kotorta össze bennem a bátorságot, hogy újra ide jöjjünk. Hogy itt meséljünk, éljünk, aludjunk, ahol ezt az egészet különben most írom is, és ahol az első születésnapomra készült, tortás portrém néz vissza rám a nappali ötvenéves, de a vastag vályogfalak között még mindig esetlenül újnak ható szocreál stílbútoráról. A nagyszüleim lassan egy évtizede lakatlan öreg parasztháza ez. A murvás szegvári Kurca-parton áll, egy U-alakú mellékutcában. A Károlyi-kastély alig száz méter, alvadt csönd van, a szomszédban elült az esti türelmetlen bégetés. A lányom az egykori tisztaszobában szuszog, lassan éjfél. A dédiék (lévén, hogy egy ideje - viszonylag gördülékenyen ment - a gyerek nézőpontjából beszélünk magunkról) esküvői portréja jobbról mellettem. Két leplezetlenül szomorú ember készül rajta a hosszú boldogtalanságra. Negyven éve, óvodás koromban aludtam itt náluk először, és, lám, majdnem utoljára is. Első éjjel, a szorongás és a túl sűrű nosztalgia nyughatatlanságában minden fiókba benéztem. Megtaláltam Domos nagyapám féltve őrzött brigádnaplóját, amit, hogy oldjunk a nyugtalanságomon, végiglapoztunk. Egy műbőr kötésű zsíros füzet, teli pózzal. Ezzel nem azt akarom sugallni, hogy nevetséges, éppen ellenkezőleg, hiszen csak annyira hazug, amennyire minden időkben az lehet egy másoknak készített album - magunkról. Ráadásul a fiatal Domos szeme a ktsz szűk tereiben, a drótfonó üzemben más, ott mosolyog, onnan egy boldog emberre lehet emlékezni."